

Rum Nggadegaké Wahyu kasebut - Nomer Rolas

Panganggonane Ramalan Kaping Telu: Barang Jinemake Sing Ngrusak lan
Pepeling Dina-dina Pungkasan Supaya Mlayu

Jeff Pippenger

2024-08-31

Panistane kasirnan kang dipangandikakaké déning nabi Daniel iku minangka pratandha tumrap para wong Kristen ing telung jaman kang béda supaya padha mlayu. Para wong Kristen ing Yérusalèm padha mlayu nalika padha weruh panji-panji wadya Rum kang ngubengi Yérusalèm ing taun 66 M. Para wong Kristen ing pungkasan abad kaping lima lan wiwitan abad kaping enem padha mlayu menyang ara-ara samun nalika padha weruh manungsa dosa ana ing padalemané Allah mratelakaké yèn dhèwèké iku Allah. Ing taun 1888 ana sapérangan undhang-undhang dina Minggu kang diajokaké menyang Konggrès Amérika Sarékat déning Sénator Blair. Rancangan-rancangan undhang-undhang iku disebut rancangan Blair, lan iku minangka upaya kanggo netepaké dina Minggu minangka Dina Ibadah Nasional. Ibadah dina Minggu iku tandha kéwan galak, tandha wewenang kapausan, lan Konstitusi Amérika Sarékat kanthi langsung nentang panglakoné agama nasional minangka ujian tumrap warga nagara Amérika Sarékat.

Kasunyatan punika ingkang dipunilangi saking penerapan ingkang kliru ingkang gayut kaliyan ngenali Amérika Sarékat minangka Roma modern. Penerapan rangkep tiga tumrap ramalan kagungan pranatan-pranatan tartamtu ingkang ngatur penerapanipun. Pranatan-pranatan punika netepaken bilih ciri-ciri kenabian saking panggenapan kapisan kedah dipungabungaken kaliyan ciri-ciri kenabian saking panggenapan kaping kalih supados netepaken ciri-ciri kenabian saking panggenapan kaping tiga.

Pepéling supaya mlayu iku minangka pepéling supaya mlayu saka panganiaya sing bakal teka. Ing jamané Kristus, panganiaya iku yaiku karusakané Yerusalem lan Padaleman Suci ing taun 70. Tandha pepéling ngenani panganiaya sing wus nyedhak iku kaparingaké ing taun 66 M. Pepéling supaya mlayu ing pungkasan abad kalima lan wiwitan abad kaping enem diidentifikasi déning Paulus minangka pangrêkening tumrap anané murtadé Pergamos sing sipat kenabian, kang makili Roma kapir. Mesti ana murtad luwih dhisik, supaya manungsa duraka, sing bakal ngumumaké dhiriné minangka Allah, bisa kapratelakaké. Ing sajarah sing nyedhaki taun 538, Roma kapir sing wis nahan, utawa kaya kang diandharaké déning Paulus “withholdeth,” disingkiraké; lan nalika Pergamos murtad lan tandha supaya mlayu teka sarta nuntun wong-wong setya supaya misah saka pasamuwan-pasamuwan papal lan komunié, banjur ing taun 538, ing Konsili Orleans, kakuwasan papal netepaké hukum Minggu, lan rolas atus suwidak taun panganiaya papal wiwit.

Loro seksi pisanan kanthi cetha nedahaké yèn kawujudan kaping telu saka pepènget supaya mlayu kang diparingaké déning Kristus ndhisiki panganiaya kang satemené. Karusakané Yerusalem kelakon pas telung taun setengah sawisé pangepungan déning Cestius wiwit ing

taun 66 M, mula maringi kalodhangan marang wong-wong Kristen kanggo mlayu luwih dhisik sadurungé kasangsaran nggegirisi saka pangepungan kapindho kang diwiwiti déning Titus lan dipungkasi kanthi karusakaning padaleman suci lan kutha iku. Sadurungé taun 538, wong-wong Kristen misah saka gréja Roma kapanan, lan kanthi profètis mlayu menyang ara-ara samun, kang nglambangaké karusakané Yerusalem rohani.

Nanging pelataran kang ana ing sanjabaning Padaleman Suci iku tinggalen, lan aja kokukur; awit iku wus kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci iku bakal padha diidak-idak sajrone patang puluh loro sasi. Lan Ingsun bakal maringi panguwasa marang saksi-Ku loro, lan wong loro mau bakal medhar wangsit lawasé sèwu rong atus suwidak dina, nganggo sandhangan bagor. Wahyu 11:2, 3.

Ing kaloro pepindhan bab pepéling supaya mlayu, pepéling iku ndhisiki panganiaya, lan panganiaya iku dipralambangaké déning Roma, apa ta Roma kapir utawa Roma kepausan, sing ngidak-idak Yerusalem, apa ta Yerusalem harfiah utawa rohaniah. Pepéling supaya mlayu tumrap umat Advent Hari Ketujuh yaiku RUU Blair ing taun 1888. Ing panggenapan kapisan sajroning sajarah Roma kapir, para wong Kristen kudu mlayu saka Yerusalem, lan ing panggenapan Roma kepausan para wong Kristen mlayu menyang ara-ara samun. Tumrap Adventisme, pepélingé yaiku supaya mlayu menyang padesan.

“Saiki dudu wektu tumrap umaté Allah kanggo nancepaké katresnané utawa nglumpukaké bandhané ana ing donya. Wektuné wis ora suwé manèh, nalika, kaya para murid wiwitan, kita bakal kepeksa nggolèki pangungsèn ana ing papan-papan kang sepi lan suwung. Kaya dene pengepungan Yérusalèm déning tentara Romawi dadi tandha kanggo mlayuné wong-wong Kristen Yudéa, mangkono uga pangleksanan kakuwasan déning bangsa kita sajroning pranatan kang ngetrapaké sabat kapapaan bakal dadi pepéling tumrap kita. Nalika semana bakal tekan wekdalé kanggo ninggalaké kutha-kutha gedhé, minangka ancang-ancang kanggo ninggalaké uga kutha-kutha cilik menyang papan-papan panggonan kang sepi ana ing panggonan-panggonan kapencil ing antarané gunung-gunung.” Testimonies, jilid 5, 464.

“Panganggone kuwasa déning bangsa kita sajroning pranatan kang meksa sabat kepausan bakal dadi pepéling tumrap kita,” wis katetepi nalika kaluputan kang njalari karusakan, selaras karo pangandikané Markus, “jumeneng ana ing papan kang ora pantes.” Ing taun 1888, Kongres Amerika Sarékat lagi nimbang sawijining undhang-undhang kang sacara langsung nalisir salah sawijining unsur pokok saka Konstitusi, lan ing wektu iku wong-wong Advent Hari Ketujuh kudu nilar kutha-kutha lan pindhah menyang padesan.

“Ora ana siji waé wong Kristen sing nemahi pati sajroning karusakané Yérusalèm. Kristus wus maringi pepènget marang para muridé, lan kabèh wong sing pracaya marang pangandikané padha ngentèni pratandha sing wis dijanjèkaké.... Tanpa tundha, wong-wong mau padha mlayu menyang papan kaslametan—yaiku kutha Pella, ing tanah Perea, sabrang Yordan.” The Great Controversy, 30.

Ciri-ciri profetik saka pratandha pepeling kang kapisan kanggo mlayu, makili penggenapan kang katelu lan pungkasan. Kadhangkala ciri-ciri profetik mau ngasilake penggenapan

kaping pindho ing sajroning penggenapan kang katelu. Tuladha bab iki yaiku telung Élia. Garis Élia ing pasang-ajiné ngadhèpi Izebel, Ahab, lan para nabi Baal, digabung karo ciri-ciri Yokanan Pambaptis, Élia kang kapindho, ing pasang-ajiné ngadhèpi Herodias, Herodes, lan Salome, netepake manawa ing dina-dina wekasan, amarga penggenapan kang katelu lan pungkasan saka sawijining aplikasi rangkap telu tansah dumadi ing dina-dina wekasan, Élia lan Yokanan makili rong golongan umat Allah. Siji golongan kang diwakili déning Élia ora mati, lan golongan sijiné kang diwakili déning Yokanan mati. Rong golongan iku uga diwakili ing Wahyu pasal pitu minangka wong satus patang puluh papat ewu, kang ora mati, lan wong akèh banget, kang mati.

Ing telung Babil punika, satunggaling unsur pesen kenabian ingkang sami yaiku bilih Babil kapisan dipunlambangaken déning Nimrod, nanging Babil kapindho dipunlambangaken déning ratu ingkang kapisan lan ingkang pungkasan, yaiku Nebukadnésar lan Bèlsyazar. Nebukadnésar nggambaraken tiyang-tiyang ing Babil ingkang badhé kapitulungan, lan Bèlsyazar, tiyang-tiyang ing Babil ingkang badhé katumpes.

Ing dina-dina wekasan ana loro undhang-undhang Minggu kang dadi pokok ramalan Kitab Suci. Kang kapisan yaiku undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat kang bakal enggal teka, lan kang kapindho yaiku undhang-undhang Minggu kang dipaksakaké marang saindenging jagad. Loro undhang-undhang Minggu iku wis dilambangaké déning undhang-undhang Minggu Roma kapir, nalika ing taun 321 Konstantinus ngetrapaké undhang-undhang Minggu kang kapisan, banjur diterusaké déning undhang-undhang Minggu Roma Kapapan ing taun 538. Roma kapir iku salah siji saka sawetara pralambang kenabian kang ndhisiki nggambaraké Amerika Sarékat, lan undhang-undhang Minggu taun 321 nglambangaké undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat kang bakal enggal teka. Undhang-undhang Minggu kapapan taun 538 nglambangaké undhang-undhang Minggu kang ditrapaké marang saindenging jagad. Panemu kang klèru manawa Amerika Sarékat dilambangaké déning para begal ing Daniel pasal sewelas nyoba nggunakaké undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat kang bakal enggal teka minangka bukti kanggo negesaké manawa undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat mbuktèkaké yèn Amerika Sarékat iku Roma modern, lan nglirwakaké kasunyatan yèn ana undhang-undhang Minggu liyané kang dipaksakaké marang saben bangsa ing jagad déning pasatuan telu-lapis saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu.

Manawi sawijining angger-angger dina Minggu ing Amérika Sarékat ngenali Amérika Sarékat minangka Roma Modhèren, mila angger-angger dina Minggu ing saindenging jagad ngenali punapa? Tiga Roma punika ngenali bilih Roma Modhèren, ingkang katelu, badhé ngetrapaké kalih angger-angger dina Minggu ingkang béda. Inggang kapisan wonten ing Amérika Sarékat lan dipun pralambangaké déning angger-angger dina Minggu Konstantinus ing taun 321, lan ingkang kaping kalih punika saindenging jagad, kados ingkang dipun pralambangaké déning angger-angger dina Minggu kapausan taun 538. Ngginakaken angger-angger dina Minggu ing Amérika Sarékat wonten ing konteks aplikasi telu-lapis saking wangsit kanggé ndhawuhaken bilih angger-angger dina Minggu mbuktèkaké sinten

Roma Modhèren punika, tegesipun nyingkiraken ciri-ciri wangsit ingkang sampun dipun tétégaké déning Roma kapir lan Roma kepausan. Wonten kalih angger-angger dina Minggu ingkang béda wonten ing dinten-dinten pungkasan, lan boten satunggal kemawon ing antawisipun minangka bukti kanggé ngenali bilih para rampoging umat punika Amérika Sarékat. Nalika paseksèn saking Roma kapir lan Roma kepausan dipun salah-gambaraké kanggé nyengkuyung tafsir pribadi, kados ingkang samenika dipun tindakaken, punika nedahaken bilih tiyang-tiyang ingkang ngupados nyengkuyung tafsir pribadinipun piyambak boten mangertos type lan antitype.

Roma kapir minangka sawijining pralambang tumrap Amerika Sarékat, lan Roma kapapan nggambarake Roma modhèren. Bebarengan karo panyalatyrapan iki tumrap sawijining panganggone nubuat kanthi tikel telu, lan pratelan manawa apa kang lagi diwulangake iku dipasang ana ing kerangka “jinis lan antijinis,” ana uga kaluputan liyane, yaiku netepake “nistha kang njalari kasunyatan” kaya dene iku diwakili ana ing sajroning kerangka panganggone nubuat kanthi tikel telu.

Wiwit taun 66 nganti taun 70 M, ana loro jenderal Romawi nyerang Yerusalem. Kaloro jenderal iku, Cestius lan Titus, miwiti kanthi pengepungan, nanging mung siji kang mundur saka pengepungan iku sajrone sawatara wektu cekak, kang lumantar pamedharing pangriptan ilahi maringi kalodhangan marang para wong Kristen supaya padha mlayu. Pengepungan kapisan ing sangisoré Cestius iku kang dingertèni déning para wong Kristen minangka pepéling supaya padha mlayu. Nalika Titus rawuh kanggo nerusaké paprangan nglawan Yerusalem ing taun 70 M, dhèwèké miwiti kanthi pengepungan lan ora mandheg nganti Yerusalem lan padaleman suci karusak. Pepélingé Gusti Yesus ngandhut rong tataran. Kang kapisan yaiku pratandha supaya mlayu, lan sawisé iku panganiaya. Ing kayektening pepéling iku ing abad kaping lima lan kaping nem, para wong Kristen misah saka gréja Romawi kang rusak sadurungé taun 538, banjur panganiaya wiwit kalakon.

Paulus cetha sanget bilih sadaya sajarah bangsa Israel kuna ingkang kacathet punika kaanggit tumrap para tiyang ingkang gesang ing dinten-dinten wekasan, lan bilih sadaya sajarah punika minangka pralambang-pralambang, sanadyan tembung Yunani “typos,” ingkang tegesipun pralambang-pralambang, dipunjarwakaken dados “ensamples” wonten ing panyandhangan klasikipun ngenani bebener punika.

Saiki samubarang iki kabèh kadadéan marang wong-wong mau minangka tuladha; lan iku kabèh katulis kanggo pepeling tumrap kita, yaiku kita kang urip ing wekasaning jaman. 1 Korinta 10:11.

Riwayat-riwayat ing bab kaping sapuluh kang dipigunakaké déning Paulus kanggo netepaké konteksing bebener iki dudu riwayat bab Israèl kuna tumindak kanthi bener.

Nanging marang akèh wong ing antarané wong-wong mau, Allah ora rena; awit wong-wong mau padha tumbang ing ara-ara samun. Saiki prakara-prakara iki dadi tuladha tumrap kita, supaya kita aja nganti ngéngini barang-barang ala, kaya déné wong-wong mau uga padha ngéngini. Uga aja padha dadi para nyembah brahala, kaya

déné sawatara wong ing antarané wong-wong mau; kaya ana katulisan, Bangsa iku padha lungguh kanggo mangan lan ngombé, banjur padha tangi kanggo dolanan. Uga aja nganti kita laku jina, kaya déné sawatara wong ing antarané wong-wong mau padha laku jina, temah ana rong puluh telu ewu wong kang tiba sajroning sedina. Uga aja nganti kita nyoba Kristus, kaya déné sawatara wong ing antarané wong-wong mau uga padha nyoba Panjenengané, lan padha ditumpes déning ula-ula. 1 Korinta 10:5–9.

Sajarah suci iku minangka cathetan bab kabeneran lan uga piala saka umaté Gusti Allah, nanging ing salah siji cathetan kuwi, sajarah iku tetep dadi sawijining pralambang kanggo umaté Gusti Allah kang urip ing dina-dina pungkasan. Sajarah pambrontakan ing Minneapolis ing taun 1888 iku cathetan piala, sanadyan apa kang diklaim déning para sejarawan Adventis. Pambrontakan iku mangkono jero lan aboté, nganti Ellen White netepaké arep ninggal rapat iku, lan mung tetep ana amarga sawijining malaékat ngandhani dhèwèké yèn dadi tanggung jawabé kanggo tetep ana lan nyathet pambrontakan kang dadi sejajar karo pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram ing sajarahé Musa. Ing rapat iku malaékat kang gagah prakosa saka Wahyu pasal wolulas tumedhak, nanging pekabaran kang Panjenengané gawa ditampik.

Sajarah iku nggambarake pralambang tumrap tanggal 11 September 2001, nalika gedhong-gedhong agung ing kutha New York diruntuhake. Sajarah iku kalebu rancangan undhang-undhang Minggu pisanan sing arep diajukake déning Senator Blair. Upayané kanggo ngetrapake dina Minggu minangka Dina Ibadah Nasional gagal, nanging prakara iku minangka pérangan saka sawijining sajarah suci kang nggambarake pralambang dina-dina pungkasan. Rancangan undhang-undhang Senator Blair iku dadi pepéling supaya padha mlayu saka kutha-kutha. Sadurungé taun 1888, nalika Sister White ngandika bab kabutuhan manggon ing sanjabané kutha-kutha, panjenengané ngandika nganggo wangun wektu tembé. Panjenengané nuding marang sawijining wektu ing mangsa cedhak nalika umaté Gusti Allah kudu pindhah menyang dhaérah padesan. Sawisé taun 1888, kabèh rujukan Sister White ngenani kabutuhan urip ing padesan nempatake piwelingé ing sajroning konteks yèn wektu kanggo manggon ing padesan iku wis teka. Rancangan undhang-undhang Blair ing taun 1888 iku minangka pratandha penegakan dina Minggu, kaya sing diandharake déning Lukas, ana ing sawijining papan sing ora pantes kanggo iku. Penegakan dina Minggu ora samesthiné digawa menyang Kongrésé Amérika Sarékat, amarga iku minangka panyélakalan marang sawijining asas dhasar saka Konstitusi.

Sajarah taun 1888 kacathet supaya dados pralambang sajarah kenabian ingkang diwiwiti nalika 11 September 2001. Blair Bill ing taun 1888 dados pralambang Patriot Act taun 2001. Punika dados pepènget ingkang ndhisiki penegakan nyata tandha kéwan mau. Ora ana sapa waé ingkang ndhèrèk Kristus prayoginipun tetep manggen ing kitha sawisé 11 September 2001. Punika minangka pengepungan kenabian ingkang maringi pituduh dhumateng umat Allah supados mlayu. Lan kadosdene wonten kalih angger-angger Minggu ingkang dados pokok wewaton kenabian tumrap dinten-dinten pungkasan, kados ingkang dipralambangaken déning angger-angger Minggu Roma kaping lan Roma kepausan, kalih-kalih angger-angger Minggu punika sami dipunndhisiki déning pepènget supados

mlayu.

Kanggo wong-wong kang ngakoni awake minangka Advent Hari Ketujuh, miturut profètis, Patriot Act iku kuduné padha dimangertèni minangka pratandha supaya padha ngungsi saka kutha-kutha menyang padesan sadurungé hukum Minggu kang enggal bakal rawuh. Hukum Minggu sing padha iku uga dadi pratandha tumrap pepanthané Allah liyané sing isih ana ing Babilon, supaya padha metu mlayu saka Babilon sadurungé penegakan hukum Minggu kang bakal ditindakake marang saben bangsa.

“Nalika Amerika, tanah kamardikan agami, manunggal karo Kapapaan ing meksa nurani lan maksa manungsa supaya ngormati sabat palsu, bangsa-bangsa ing saben nagara ing saindenging jagad bakal katuntun kanggo ngetutaké tuladha dheweke.” Testimonies, jilid 6, 18.

Kados pundi panganggone kaping telu tumrap telung Élia netepake bilih wonten kalih golongan umat Allah ing dinten-dinten pungkasan, mekaten ugi panganggone kaping telu tumrap Roma mratelakake bilih wonten kalih undhang-undhang Minggu ingkang béda. Para ingkang kepéngin ndhaku bilih Amérika Sarékat punika para begalipun umaté Paduka, lan mila peran profètisipun Amérika Sarékat netepake sesanti, nyariosaken bilih undhang-undhang Minggu ingkang badhé enggal dumados ing Amérika Sarékat punika kalepatan ingkang njalari sepi, ingkang dipunwastani déning Kristus dados pepènget dhateng umaté supados mlayu saking panganiaya ingkang badhé rawuh. Para punika boten saged mbedakaken antawisipun pengepungan, ingkang dados tandha pepènget supados mlayu, lan pengepungan kaping kalih ingkang nglambangake wekdal nalika panglaksanane undhang-undhang Minggu ingkang satemenipun wiwit miwiti panganiaya ing dinten-dinten pungkasan. Para punika ugi boten ngrembag bédanipun ingkang sampun katetepake adhedhasar kalih seksi, bilih badhé wonten kalih undhang-undhang Minggu ingkang béda ingkang nggenepi ramalan ing dinten-dinten pungkasan. Kanthi mekaten, para punika mbantah bilih undhang-undhang Minggu ingkang badhé enggal dumados ing Amérika Sarékat punika pepènget ingkang dipungambarake minangka kalepatan ingkang njalari sepi, ingkang dipunandika déning Dhaniel nabi, lan pancèn mekaten, nanging boten kados pundi para punika netepake.

Angger-angger Minggu ing Amerika Serikat iku minangka pepeling tumrap wedhus gembalané Allah liyané sing isih ana ing Babil supaya padha mlayu saka pasamuwané. Mulané, iki dadi pepeling ngenani angger-angger Minggu sing bakal teka, kang bakal dileksanakaké marang sakehing bangsa.

“Bangsa-bangsa manca bakal ngetutaké tuladha Amerika Serikat. Sanadyan dhèwèké mimpin ing ngarep, nanging krisis kang padha bakal tumiba marang umat kita ing saindenging péranganing jagad.” Testimonies, volume 6, 395.

Pratelanipun punika bilih angger-angger Minggu ing Amerika Serikat punika netepaken Amerika Serikat minangka pralambang ingkang ngadegaken sesanti kenabian, nanging wonten ing konteks pepéling supados mlayu ingkang kaparingaken déning Kristus,

angger-angger Minggu punika nglambangaken pepéling saindenging jagad dhateng para buruh jam kaping sewelas supados mlayu saking Babilon.

Nalika Sister White maringi pepeling supaya mlayu, piyambakipun nujokake marang prakara angger-angger dina Minggu sing nyakup sakabehing jagad. Gerakan iku diwiwiti saka angger-angger dina Minggu ing Amerika Serikat. Piyambakipun netepake manawa angger-angger dina Minggu ing Amerika Serikat iku minangka pepeling tumrap panganiaya sing bakal teka.

“Lumantar pranatan sing ngetrapaké pambangunan kalungguhan kapausan kanthi nglanggar angger-anggeré Gusti Allah, bangsa kita bakal medhot awaké kanthi sampurna saka kabeneran. Nalika Protestanisme bakal nguluraké tangané nyabrang jurang kanggo nyekel tangan kakuwasan Romawi, nalika iku bakal nggayuh ngliwati telenging jurang kanggo salaman karo spiritualisme, nalika, ing sangisoré pangaribawané pasatuan telu iki, nagara kita bakal nampik saben asas Konstitusiné minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal nganakaké sarana kanggo nyebaraké kasalahan-kasalahan lan pangapusané budi saka kapausan, nalika iku kita bisa mangertèni yèn wektuné wis teka tumrap pakaryan Satan sing nggumunakaké, lan yèn pungkasan wis cedhak.

“Kaya dene tekane bala tentara Romawi dadi pratandha tumrap para murid bab karusakan Yerusalem sing wis cedhak, mangkono uga murtad iki bisa dadi pratandha tumrap kita manawa wates kasabaraning Allah wis tekan ing pungkasané, manawa ukuran pialaning bangsa kita wis kebak, lan manawa malaékat sih-rahmat wis meh mabur lunga, ora bakal bali manèh. Banjur umat Allah bakal kacemplungaké menyang kahanan sangsara lan kasisahan kang wis diterangaké déning para nabi minangka mangsané kasangsané Yakub. Tangisé wong-wong pracaya kang setya lan dianiaya munggah menyang swarga. Lan kaya getihé Habel sesambat saka ing lemah, mangkono uga ana swara-swara kang sesambat marang Allah saka kuburan para martir, saka pasareyaning segara, saka guwa-guwaning gunung, saka bilik kubur biara: ‘Nganti pira suwéné manèh, dhuh Pangéran, kang suci lan leres, Paduka durung ngadili lan males getih kawula marang wong-wong kang manggon ana ing bumi?’” Testimonies, jilid 5, 451.

Sr. White lagi ngenali undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat, lan ngenali iku minangka sawijining “tandha” yèn mangsa pangayomaning sih kanggo Amerika Sarékat wis rampung. Nanging umaté Allah ing bangsa-bangsa liyané ing jagad iki uga bakal dipasrahaké marang pacoban kang padha. Ana sawatara mangsa wiwit saka undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa pangayomaning manungsa katutup. Nalika iku katutup, “malaékat sih-rahmat mabur lunga.”